

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Roman Skrzypek
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska SSA Marta Pańczyk-Kujawska (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **21 listopada 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **K. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału

w R.

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **29 maja 2012 r.** sygn. akt **IV U 4/12**

I o d d a l a apelację,

II z a s ą d z a od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału

w R. na rzecz wnioskodawczyni K. G. kwotę

120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt III AUa 826/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją wydaną 7 grudnia 2011r. odmówił K. G. przyznania prawa do emerytury, w obniżonym wieku, z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

W uzasadnieniu podniósł, że wnioskodawczyni nie spełnia przesłanki określonej w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie na datę 1 stycznia 1999r. nie udokumentowała 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Dalej podał, że nie uznał jej zatrudnienia w okresie od 15 lipca 1977r. – 20 sierpnia 1996r. w (...) Spółka z o.o. w R., jako wykonywanego w szczególnych warunkach, gdyż świadectwo pracy w szczególnych warunkach zostało sporządzone w oparciu o treść wyroku sądowego, „a nie na podstawie zakładowego spisu stanowisk pracy w warunkach szczególnych oraz ewidencji zatrudnionych na nich osób...”.

W odwołaniu od powyższej decyzji skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, K. G. wniosła o jej zmianę, poprzez przyznanie prawa do dochodzonej emerytury od 1 listopada 2011r. W uzasadnieniu podniosła, że w spornym okresie zatrudniająca ją pracodawca nie prowadził imiennego rejestru osób pracujących w warunkach szczególnych, dlatego też skierowała do Sądu Rejonowego Rzeszowie Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pozew o sprostowanie wydanego jej świadectwa pracy.

W sprawie tej został wydany korzystny wyrok, potwierdzający faktyczne zatrudnienie w szczególnych charakterze, w oparciu o który pracodawca sporządził załącznik do świadectwa pracy. Do odwołania wnioskodawczyni dołączyła wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie wydany 10 października 2011r. do sygn. oznaczonej IV P 441/11.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, w uzasadnieniu przywołując tę samą argumentację jaka została zawarta w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając odwołanie Sąd I instancji przeprowadził dowód z akt sprawy K. G. zakończonej wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie do sygn. oznaczonej nr IV P 441/11, z informacyjnego przesłuchania odwołującej, z akt prowadzonych w sprawie o emeryturę wnioskodawczyni przez pozwany organ rentowy, z zeznań zawnioskowanych przez nią świadków oraz zeznań wnioskodawczyni w charakterze strony, a następnie wyrokiem wydanym 29 maja 2012r. , w wyniku uwzględnienia odwołania zmienił kwestionowaną nim decyzję, poprzez przyznanie na rzecz K. G. prawa do emerytury od 18 listopada 2011r. (pkt I) jednocześnie zasądził na jej rzecz koszty zastępstwa procesowego (pkt II). W uzasadnieniu wskazał, że „ wnioskodawczym K. G. urodziła się (...) Między innymi w okresie od 28.08.1976 r. do 30.06.2011 r. pracowała w (...) Sp. z o.o. w R..

Były pracodawca w świadectwie pracy z dnia 4.11.2011 r. sporządzonym dla wnioskodawczym wskazał, że odwołująca pracowała na stanowiskach montera sprzętu gospodarstwa domowego, kontrolera jakości, członka etatowego (...), organizatora ruchu produktywności, organizatora audytu jakości i auditora jakości wyrobów /k.9 akt ZUS/.

(...) wystawił również odwołującej świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 4.11.2011 r., w którym wskazał, że w okresie od 15.07.1977 r. do 20.08.1996 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace szczególnie obciążającą narząd wzroku i wyciągającą precyzyjnego widzenia przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych, wymienione w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43) w dziale XIV poz. 5, na stanowisku kontrolera jakości wymienionym w załączniku nr 1 do Zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM nr 1-3 poz. 1) w dziale XIV pod poz. 5, pkt 3 z wyłączeniem okresu od dnia 26 marca 1983 r. do 5 września 1985 r. /k.17 akt emerytalnych/.

Powyższe świadectwa zostały sporządzone na skutek wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 10.10.2011 r. sygn. akt IV P 441/11 Sąd po przeprowadzeniu dowodowego w tym przesłuchania świadków K. K., T. M. i M. S. nakazał (...) Sp. z o.o. w R. sprostować świadectwo pracy K. G. z dnia 30.06.2011 r. w ten sposób, że w pkt 4, ppkt 8 nakazał

skreślić słowa „nie wykonywała: i zamieścić informacje, że powódka wykonywała pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zobowiązując do wydania załącznika - świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych, stwierdzającego, że w okresie od dnia 15.07.1977 r. do 20.08.1996 r. powódka wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagającą precyzyjnego widzenia przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych, wymienione w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43) w dziale XIV poz. 5, na stanowisku kontrolera jakości wymienionym w załączniku nr Ido Zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM nr 1-3 poz. 1) w dziale XIV pod poz. 5, pkt 3 z wyłączeniem okresu od dnia 26 marca 1983 r. do dnia 5 września 1985 r. /akta Sądu Rejonowego w Rzeszowie sygn. akt IV P 441/11/. Na okoliczność charakteru pracy świadczonej przez wnioskodawczynię w spornym okresie tj. od 15.07.1977 r. do 20.08.1996 r., Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków wskazanych w piśmie

procesowym z dnia 5.03.2012 r. tj. K. K., T. M. i M. S. oraz odwołującej.

Na podstawie złożonych zeznań Sąd ustalił, że K. G. w okresie od 15 lipca 1977 r. do 20 sierpnia 1996 r. pracowała na stanowisku kontrolera jakości na wydziale montażu silników. Do jej obowiązków należało kontrolowanie wirników za pomocą armaskopa tj. urządzenia optycznego z monitorem. Wnioskodawczyni sprawdzała wirniki poprzez odczytywanie parametrów dotyczących wirnika w postaci wykresów na monitorze armaskopu. Sprawdzane były zwarcia, przerwy, przebicia, pomyłone końcówki. W czasie ośmiu godzin pracy kontrolowane było od 800 do 1200 sztuk wirników. Ustalono również, że pracodawca przez pewien okres wypłacał pracownikom obsługującym armaskopy dodatek za pracę w warunkach szkodliwych i dodatek za pracę w warunkach niebezpiecznych. Dodatki zostały zlikwidowane na skutek zmian zasad wynagradzania /k.20, 25, 26 akt sądowych/.

Odwołująca w dniu 18 listopada 2011 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniosek o przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych /k.l akt emerytalnych/.

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję, która stała się przedmiotem niniejszego postępowania sądowego.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie akt organu rentowego, akt Sądu Rejonowego w Rzeszowie o sygnaturze IV P 441/11 oraz zeznań świadków K. K., T. M., M. S. i wnioskodawczyni.

Sąd dał wiarę zgromadzonym dokumentom, jako sporządzonym przez powołane do tego organy i w przypisanej prawem formie. Treść dokumentów nie budzi zastrzeżeń.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, albowiem są one jasne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają. Należy zauważyć, że K. K. i M. S., podobnie jak i wnioskodawczyni pracowały na tym samym stanowisku tj. kontrolera jakości wyrobów na armaskopie. Z kolei T. M. był kierownikiem odwołującej od lipca 1977 r. do grudnia 1977 r., a od 1993 r. był szefem kontroli jakości w całej firmie. Oznacza to, że świadkowie posiadają wiedzę na temat charakteru pracy wykonywanej przez odwołującą.

W niniejszej sprawie odwołująca K. G. legitymuje się wiekiem uprawniającym do spornego świadczenia z tytułu pracy w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie „A” oraz posiada staż składkowy i nieskładkowy określony w § 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Wnioskodawczyni nie pozostaje w stosunku pracy i złożyła wniosek o przekazanie zgromadzonych środków na rachunku OFE na dochody budżetu państwa.

Kwestią sporną jest czy spełnia ostatnią przesłankę nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, tj. wykazanie wymaganego 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych do pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił, bowiem zatrudnienia odwołującej w (...) Sp. z o.o., od 15.07.1977 r. do 20.08.1996 r. tj. 16 lat, 7 miesięcy i 27 dni, argumentując to faktem, iż przedłożone świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych wydane na podstawie wyroku Sądu nie wiąże organu rentowego. ZUS nie był bowiem stroną postępowania o sprostowanie świadectwa pracy.

Kwestia nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych uregulowana jest w art. 184. ust 1, pkt 1 i 2 i ust 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

Powołany przepis stanowi, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli v/ dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 6.0 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy o którym mowa w art. 27.

Z kolei ust. 2 art. 184 stanowi, że emerytura o której mowa w ust 1 przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu

oraz rozwiązywania stosunku pracy -w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

W niniejszej sprawie znajdują również zastosowanie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Zgodnie z § 4 cytowanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki 1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący dla kobiet 55 lat i 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie należy mieć na uwadze, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w powyższym rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust 1 w/w rozporządzenia).

Zakład pracy za okresy, w których praca była wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jest zobowiązany sporządzić pracownikowi na podstawie posiadanej dokumentacji świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust 2 w/w rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Jak ustalono odwołująca złożyła do akt świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach szczególnych z dnia 4.11.2011 r., w którym wskazano, że w okresie od 15.07.1977 r. do 20.08.1996 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagającą precyzyjnego widzenia przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych, wymienione w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43) w dziale XIV poz. 5, na stanowisku kontrolera jakości wymienionym w załączniku nr Ido Zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM nr 1-3. poz. 1) w dziale XIV pod poz. 5, pkt 3 z wyłączeniem okresu od dnia 26 marca 1983 r., do 5 września 1985

r. Świadcstwo zostało sporządzone wskutek wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie w postępowaniu o sprostowanie świadectwa pracy.

Wprawdzie wyrok Sądu wydany przeciwko pracodawcy w sprawie o sprostowanie świadectwa pracy nie ma powagi rzeczy osądzonej w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o ustalenie prawa do emerytury, jednakże okoliczność ta nie może negatywnie wpływać na ustalenie w stosunku do wnioskodawczyni prawa do emerytury w trybie art. 184 ustawy emerytalno-rentowej. Należy mieć na uwadze, że w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności mających wpływ na prawo skarżącego do świadczenia.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w szczególności z zeznań świadków słuchanych przed Sądem Rejonowym w Rzeszowie sygn. akt IV P 441/11 i z zeznań świadków złożonych w postępowaniu przed tut. Sądem jednoznacznie wykazało, że prace wskazane w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 4.11.2011 r. wnioskodawczyni rzeczywiście wykonywała. Odwołująca w spornym okresie wykonywała bowiem prace polegające na kontrolowaniu wirników za pomocą armaskopa tj. urządzenia optycznego z monitorem, a więc prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagające precyzyjnego widzenia - w kartografii, montażu mikroelementów wymagającego posługiwania się przyrządami optycznymi oraz przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych wymienione w wykazie A dział XIV pkt 5 stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Wobec powyższych ustaleń jednoznacznie należało uznać, że wnioskodawczyni spełniła warunki do przyznania prawa do emerytury w trybie art. 184 ustawy emerytalno-rentowej, albowiem w dacie wejścia w życie ustawy tj. 1 stycznia 1999 r. spełniała nie tylko wymóg ogólnego stażu pracy, ale również wymóg stażu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Wobec osiągnięcia z dniem 22 kwietnia 2010 r. wymaganego wieku, mogła występować o ustalenie prawa do emerytury. Nie pozostaje w zatrudnieniu, i złożyła wniosek o przekazanie zgromadzonych środków na rachunku OFE na dochody budżetu państwa.

Z tych względów Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie i stosownie do art. 477⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję przyznając K. G. prawo do emerytury od dnia 18.11.2011 r. tj. od dnia złożenia wniosku (pkt I sentencji).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc.”

Wyrok powyższy apelacją do Sądu II instancji zaskarżył pozwany ZUS Oddział w R., zarzucając iż jego wydanie nastąpiło z naruszeniem, tak przepisów prawa procesowego, jak i materialnego przy wskazaniu, kolejno art. art. 233 § 1 i 278 § 1 kpc oraz art. art. 184 i 32 ustawy z 17 grudnia 1998r, o emeryturach i rentach z FUS (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), a także § 2 ust. 1 rozporządzenia RM z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników... (Dz. U. Nr 8 poz. 43). Apelacja formułuje wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania, względnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W uzasadnieniu apelujący w pierwszej kolejności, przywołał treść rozstrzygnięcia Sądu I instancji, a także zasadnicze, dokonane przez tenże Sąd ustalenie dotyczące wykazania przez odwołującą ponad 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach przed datą 1 stycznia 1999r. Dalej podał, że w

„ Dziale XIV pod poz. 5 wykazu A stanowiącego załącznik do omawianego rozporządzenia RM widnieją następujące prace: prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagające precyzyjnego widzenia - w kartografii, montażu mikroelementów wymagającego posługiwania się przyrządami optycznymi oraz przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych

Z powyższego wynika wprost, że nie każda praca przed monitorem komputerowym, czy mikroskopem została automatycznie zaliczona do prac wykonywanych w szczególnych warunkach -jako takie uznano jedynie prace szczególnie obciążające wzrok i wymagające precyzyjnego widzenia. Nie wystarcza zatem ustalenie, że

wnioskodawczyni pracowała przy monitorach i obsłudze armaskopów, zasadnicze znaczenie ma w tym zakresie kwestia obciążenia wzroku przy tego typu pracy, przy czym musi być to uciążliwość szczególna.

W kontekście powyższego należy wskazać, że aktualnie każdy pracownik umysłowy pracuje przy komputerze, również ponad 8 godzin, jest to praca wykonywana powszechnie. Trudno przyjąć, że ma tu miejsce szczególne obciążenie wzroku uzasadniające nabycie wcześniejszych uprawnień emerytalnych. Przyjęcie zatem przez Sąd Okręgowy, że praca przy monitorach komputerowych zawsze stanowi szczególne obciążenie wzroku, a przede wszystkim, że stanowiła takie obciążenie w przypadku pracy wykonywanej przez wnioskodawcę kłóci się z zasadami doświadczenia życiowego, które winny stanowić jedno z kryteriów oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.).

Ocena skutków pracy przy konkretnych monitorach elektronicznych - przy zwróceniu uwagi na powszechność używania monitorów - wymaga szczególnej oceny rodzaju monitora i zakresu czynności wykonywanych przez pracownika przy użyciu tegoż monitora. W tym wypadku mogą być istotne takie czynniki jak: wymóg koncentracji, różnego rodzaju promieniowania, zmienność obrazu, zawartość obrazu (np. duża liczba cyfr) itp. Ocena występowania takich czynników i ich wplywu na narząd wzroku niewątpliwie wymaga wiadomości specjalnych. W tym zakresie odczucia samego wnioskodawcy lub świadków nie mogą być przesądzające. Z tego też względu ustalenie ww. okoliczności jedynie w oparciu o zeznania świadków stanowi naruszenie art. 278 § 1 k.p.c. (por. np. wyrok SN z dnia 7.04.2009 r. sygn. akt I UK 302/08 opubl. LEX nr 707857, wyrok SN z dnia 20.03.2009 r. sygn. akt II CSK 602/08 opubl. LEX nr 677751, wyrok SN z dnia 26.19.2006 r. sygn. akt I CSK 169/06 opubl. LEX nr 169/06,

Powyższa kwestia ma podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie i jest szczególnie istotna w kontekście wymogu, aby - dla potrzeb wcześniejszej emerytury - prace w szczególnych warunkach były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2 ust. 1 ww. rozporządzenia RM). Ustalenie, że chociażby niektóre prace - czynności wykonywane przez wnioskodawcę nie stanowiły szczególnego obciążenia dla wzroku będzie prowadzić do niespełnienia ww. warunku, a w konsekwencji przesądzi o braku wymaganych 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach i w następstwie tego - o braku prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Mając na uwadze naruszenie wskazanych przepisów postępowania - w ocenie organu rentowego - Sąd I instancji naruszył także przepisy prawa materialnego tj. art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 i ust. 4 ustawy emerytalnej w powiązaniu z § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia RM, stosując je do ustalonego w sposób niepełny stanu faktycznego. W sprawie nie zostało bowiem ustalone w sposób wymagany przez przepisy o postępowaniu dowodowym, aby wnioskodawczyni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - przez okres co najmniej 15 lat według stanu z dnia 01.01.1999 r. - wykonywała prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagające precyzyjnego widzenia”.

Powyższe uzasadnia zgłoszone w apelacji wnioski.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawczyni, działając przez ustanowionego pełnomocnika, wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w taryfowej wysokości.

Sąd II instancji zważył co następuje:

Apelacja jest całkowicie pozbawiona racji i dlatego podlega oddaleniu.

Wydany bowiem przez Sąd I instancji wyrok zawiera trafne i zgodne z prawem rozstrzygnięcie, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, a w szczególności te które ze względu na zapis zawarty w art. 378 kpc, Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu.

Wbrew bowiem zarzutom zawartym w apelacji (przy przywołaniu art. 233 § 1 kpc), Sąd I instancji dokonał właściwej oceny zebranych w sprawie dowodów. W żadnej mierze ocenie tej nie można przypisać dowolności, a w ślad za tym, naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc.

Przyjdzie w tym miejscu, powtórzyć za Sądem I instancji, że wnioskodawczyni K. G. kontrolowała wirniki przy użyciu urządzenia o nazwie armaskop z zainstalowanym na nim monitorem ekranowym, przy użyciu którego sprawdzała, czy

w konkretnym wirniku nie ma zwarć, przerw, czy nie zostały pomyłone końcówki, a także czy nie nastąpiło przebicie. Dziennie wnioskodawczyni kontrolowała od 800 - 1 200 takich wirników. Zasadnie zatem pracę tę - Sąd I instancji uznał za szczególnie obciążającą narząd wzroku i właściwie zakwalifikował do wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia RM 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników.... (Dz. U. Nr 8 poz. 43), jak również do właściwego Działu i punktu tego wykazu.

Przypomnieć w tym miejscu wypadnie, że ustalenie to nie było następstwem podzielenia ustalenia zawartego w wydanym w sprawie wnioskodawczyni, 10 października 2011r., wyroku przez Sąd Rejonowy w sprawie do sygn. IV P 441/11. Dokument ten był jedynie - jednym z dowodów. Sąd bowiem przeprowadził własne postępowanie dowodowe, które sprowadzało się do przeprowadzenia dowodu z zeznań trzech świadków i wnioskodawczyni i ich szczegółowego przesłuchania na istotne w sprawie okoliczności.

W ocenie tut. Sądu orzekającego, zebrany w sprawie materiał odwodowy wyjaśnił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, i dawał pełną podstawę do dokonania ustalenia, o wykonywaniu przez wnioskodawczynię pracy w szczególnych warunkach w rozmiarze 16 lat 7 miesięcy i 27 dni, przy czym okres tejże pracy przypadła przed 1 stycznia 1999r.

Odnosząc się do drugiego zarzutu, tyżącego naruszenia ustawy cywilnej procesowej, przyjdzie zauważyć, że obecny - na obydwu, wyznaczonych przez Sąd I instancji rozprawach – pełnomocnik strony pozwanej nie wnioskował o uzupełnienie postępowania dowodowego, poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy , i co istotne w apelacji strony pozwanej, nie znalazł się tego rodzaju wniosek, co oznacza, że w ocenie organu rentowego nie zachodziła potrzeba uzupełniania postępowania dowodowego, a co oznaczać musi, że w sprawie Sąd I instancji nie przeprowadzając tego dowodu nie naruszył, wskazanej w apelacji, normy określonej w art. 278 §1 kpc.

W tym miejscu przyjdzie przypomnieć utrwalony już w judykaturze pogląd, że w postępowaniu tyżącym spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, organ rentowy ma pozycję strony, (art. 477¹¹ §1 kpc) , co oznacza że powinien przyjawiać odpowiednią aktywność dowodową, w przeciwnym bowiem wypadku ponosi negatywne skutki swojej bierności, polegające między innymi na oddaleniu wniesionego środka zaskarżenia (por. wyrok SN z 30 marca 2000r, II UKN 444/99 opubl. OSNAP i US nr 17 z 2001r. poz 543).

Wyżej przywołane okoliczności posłużyć muszą jednoznacznemu stwierdzeniu, iż Sąd I instancji prawidłowo, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, zastosował wobec odwołującej K. G., wbrew twierdzeniom apelacji, przepis art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (tekst. Jedn. Dz U z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm) i zasadnie przyznał na jej rzecz prawo do dochodzonej emerytury, wobec spełnienia przez nią wszystkich przesłanek warunkujących tego rodzaju uprawnienie.

Tut. Sąd przyjmuje jako swoje ustalenia Sądu I instancji, jak również aprobuje ocenę prawną sprawy.

W tym stanie rzeczy apelacja nie mogła odnieść pożądanego skutku, a to wobec braku podstaw zarówno faktycznych jak i prawnych , do jej uwzględnienia, dlatego orzeczono jak w wyroku w oparciu o art. 385 kpc.

(...)

(...)

(...)